

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **T. K.**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Dianou Kajínkovou
sídlem U Střelnice 667/5, 500 09 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 13. 8. 2018, č. j. 051042/2018/KUSK,
sp. zn. 051042/2018/KUSK

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2018, č. j. 051042/2018/KUSK, sp. zn. 051042/2018, a rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 6. 4. 2018, č. j. DP-00004/2018, sp. zn. 509/2018, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně, Mgr. Diany Kajínkové, na náhradu nákladů řízení částku 6 400 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 4. 2018, č. j. DP-00004/2018, sp. zn. 509/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, dále z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 6 odst. 7 písm. a) a odst. 8 téhož zákona, a ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců, a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s ustanovením § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě předně namítá porušení práva na spravedlivý proces tím, že mu v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a nebyla mu dána lhůta, dokdy může toto právo uplatnit. Nadto nebyly provedeny ani veškeré žalobcem navržené důkazy, jejichž neprovedení správní orgány řádně neodůvodnily. Žalobce také namítá nedostatky ve skutkových zjištěních, neboť výstup z radaru nemohl být použit jako důkaz, jelikož je z pořízené fotografie patrné, že měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s návodem, protože zaznamenané vozidlo žalobce se nepohybovalo po rovnoběžné ose. Dále žalobce poukázal na to, že od doby ověření radarového rychloměru (dne 29. 3. 2017) do dne spáchání přestupku (dne 16. 12. 2017) muselo na policejním vozidle dojít alespoň jednou k výměně pneumatik, což může zapříčinit zmenšení přesnosti měření rychlosti. Dále správní orgán I. stupně pochybil, když neprokázal, na základě jakých skutečností měl za to, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze radaru. V této souvislosti žalobce ještě namítal, že považuje za nezákonný i výrok o naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť z výroku není patrné, o kolik měl žalobce překročit nejvyšší dovolenou rychlost. V závěru žaloby pak žalobce rozporuje i naplnění subjektivní stránky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť aby mohl tento přestupek spáchat, musel vědět, že je pod vlivem alkoholických nápojů, popřípadě o této skutečnosti vědět nemusel, ale mohl a měl. Žalobce namítá, že od samého počátku tvrdí, že alkoholické nápoje nepožil a ani si nebyl vědom, že byl pod jejich vlivem. Správní orgán I. stupně se zaviněním žalobce nezabýval vůbec a žalovaný pouze konstatoval, že měl žalobce znát zákony a měl vědět, že nesmí řídit pod vlivem alkoholu, což podle žalobce ale nevypovídá nic o skutečnosti, že by žalobce věděl, že byl pod vlivem alkoholu. Žalobce zároveň považuje za nepřezkoumatelný výrok o trestu a to z důvodu, že se žalovaný ani přes uplatněnou odvolací námitku nijak nezabýval tím, že měl být žalobci uložen pouze zákaz řízení motorových vozidel pro skupinu B, nikoli zákaz řízení všech motorových vozidel.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nebylo porušeno právo na spravedlivý proces a že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až poté, kdy zástupkyně žalobce žádné avizované doplnění návrhů na dokazování neučinila. Měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem, a to proškolenými osobami a v případě, že by probíhalo nesprávným způsobem jízdy, nebyl by záznam ani uložen. Žalovaný z důvodu opatrnosti navrhoval provést důkaz výsledkem policistů policejní hlídky, návodem k obsluze zařízení RAMER 10 R311 063X CZ a ověřovacím listem o provedení školení operátora měřiče rychlosti policisty policejní hlídky. Žalovaný též vyjádřil přesvědčení o tom, že výrok správního orgánu I. stupně, ve

kterém bylo popsáno porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, byl dostatečně určující. Taktéž nesouhlasil s žalobním bodem žalobce, že se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal s námitkou zavinění. Podle žalovaného byla subjektivní i objektivní stránka přestupku naplněna. Dále žalovaný uvedl, že výrok o trestu je plně v souladu s platnou právní úpravou a uložení zákazu řízení motorových vozidel pouze v souvislosti s řidičským oprávněním skupiny B by popřelo logiku ukládané sankce. Žalovaný tak navrhl žalobu zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud, že dne 4. 1. 2018 obdržel správní orgán I. stupně oznámení přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b), § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jichž se měl dopustit žalobce tím, že dne 16. 12. 2017 na silnici I. třídy č. 16, v úseku 102 km, ve směru jízdy na Jičín řídil osobní motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h a nerespektoval vodorovné dopravní značení V1a – podélná čára souvislá a neměl u sebe při řízení řidičský průkaz. Přílohami oznámení přestupku byl i protokol sepsaný policisty na místě a podepsaný žalobcem, dále protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění řidiče alkoholem, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů, dva záznamy o dechové zkoušce, kalibrační protokol a ověřovací list analyzátoru alkoholu v dechu. Dále byl k oznámení přestupku přiložen záznam o přestupku pořízený silničním radarovým rychloměrem a ověřovací list č. 68/17 tohoto rychloměru.
5. Dne 2. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz, proti němuž podal žalobce odpor.
6. Dne 21. 3. 2018 byl učiněn záznam o nahlédnutí do spisu zástupkyní žalobce, která si na vlastní náklady pořídila kopii spisového materiálu.
7. Dne 26. 3. 2018 se konalo ústní jednání, v rámci kterého žalobce uvedl, že na předmětných protokolech sepsaných policisty nestvrdil svým podpisem správnost informací uvedených na těchto protokolech. Dále žalobce na otázku ohledně množství a časové osy konzumace alkoholu uvedl, že žádný alkohol nepožil. Protokol o lékařském vyšetření považoval za nedostatečný a požadoval předložit podrobný protokol, který by obsahoval podrobnější informace o naměřených hodnotách v krvi. V souvislosti s naměřenou rychlostí požadoval založit do spisu návod na měření rychlosti. Žalobce též zpochybnil informaci, že u sebe v den přestupkového jednání neměl řidičský průkaz, odkázal přitom na možné svědectví S. M., která měla potvrdit, že žalobce v den přestupku měl řidičský průkaz u sebe.
8. Dále je ve spise založen úřední záznam, ve kterém je uvedeno, že dne 28. 3. 2018 kontaktovala správní orgán I. stupně zástupkyně žalobce, která uvedla, že žalobce po seznámení se s protokolem o ústním jednání žádá doplnění návrhů na dokazování a v této souvislosti bude správní orgán I. stupně kontaktovat.
9. Následně bylo dne 6. 4. 2018 vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b), § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců.
10. Dne 13. 4. 2018 obdržel správní orgán I. stupně odvolání žalobce, ve kterém uvedl obdobné odvolací námitky, jaké uplatnil i v projednávané žalobě.
11. Dne 13. 8. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a

potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

14. Žalobce v prvním žalobním bodě namítá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, konkrétně právo seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a právo vyjádřit se k nim. Žalobce dále namítá, že nebyl řádně poučen, že se může seznámit s podklady pro rozhodnutí a zejména mu nebylo sděleno, do kdy tak může učinit. Žalobce byl správním orgánem I. stupně dne 26. 3. 2018 obecně poučen, že má právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a právo vyjádřit se k nim, avšak nebyl poučen o tom, že se již správní orgán I. stupně chystá vydat prvostupňové rozhodnutí a nebude doplňovat dokazování. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008 – 55, podle kterého: *„[p]okud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, zakládá to vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí.“* Žalobce upozornil na to, že správní orgán I. stupně byl seznámen s vůlí žalobce předložit návrh na dokazování, ale i přesto správní orgán I. stupně nevyčkal na předložení návrhu na doplnění dokazování, případně nestanovil lhůtu pro toto doplnění, a vydal prvostupňové rozhodnutí. Žalobce pak nesouhlasil s argumentem žalovaného, že mohl návrh na doplnění dokazování předložit v rámci odvolacího řízení. Podle názoru žalobce by tento postup prakticky znamenal odklon od dvojinstančnosti správního řízení.
15. Podle § 36 odst. 1 správního řádu platí: *„[n]estanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“* Podle § 36 odst. 1 věta první správního řádu platí: *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“*
16. Ze správního spisu je patrné, že před protokolací ústního jednání dne 26. 3. 2018 byl žalobce poučen o tom, že je oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán přitom může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. Dále byl žalobce poučen o tom, že má právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Z protokolu o ústním jednání je dále patrné, že žalobce využil

svého práva nahlédnout do spisu, konkrétně bylo detailně uvedeno, že: „se spisem č. j. DP-4/18, číslo listů 1-14 jsem byl seznámen. Doba poskytnutá na seznámení byla dostatečná. Dne 21. 3. 2018 zmocněnec na základě plné moci nahlédl u správního orgánu do spisu a na vlastní náklady si pořídil kopii tohoto spisu. Mám návrhy na doplnění spisu. Zavinění si nejsem vědom.“ Spis po tomto ústním jednání nebyl dále doplňován, s výjimkou úředního záznamu, ve kterém zástupkyně žalobce sdělovala správnímu orgánu I. stupně, že žalobce chce doplnit návrh na dokazování.

17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, vyslovil, že: „Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Pokud je tento účel zajištěn a účastníkům je řádně procesně sděleno, kdy tento okamžik v řízení nastává (popř. nastane), jeví se druhotným, zda je případně stanoveno mezidobí od zaslání poučení a stanovení data, kdy se lze s podklady seznámit“. V tomto ohledu soud konstatuje, že žalobci nebylo odepřeno právo na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť po ústním jednání, jehož se žalobce zúčastnil a v jehož rámci nahlédl do správního spisu, a nadto byl učiněn i záznam o tom, že si obsah spisu zástupkyně žalobce nakopírovala již dne 21. 3. 2018, nebyl správní spis doplňován o další podklady pro vydání rozhodnutí, se kterými by nebylo žalobci umožněno se seznámit. Soud žalobci přisvědčuje pouze v tom, že nebyl řádně procesně vyrozuměn o tom, kdy byl spis *kompletní* a že již nastala fáze řízení bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí. V materiálním smyslu se však žalobce řádně s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil.
18. Odlišná je ovšem situace v souvislosti s uplatněním práva žalobce na předložení návrhů na doplnění dokazování a případně s možností vyjádřit se k (všem) podkladům pro vydání rozhodnutí. Ve výše citovaném § 36 odst. 1 správního řádu je explicitně stanoveno, že jsou účastníci řízení oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. A § 36 odst. 3 věta první správního řádu pak dává účastníkům řízení možnost vyjádřit se *před vydáním rozhodnutí* k podkladům pro vydání rozhodnutí.
19. Správní orgán I. stupně nejen že žalobce neuvedomil o tom, že považuje shromážděná skutková zjištění za dostatečná, ale navíc přes zjevně projevenou vůli žalobce upřel žalobci právo na navržení doplnění dokazování, když nevyčkal doplnění návrhu na dokazování, případně když nestanovil konkrétní lhůtu, do které by byl žalobce oprávněn návrh na dokazování učinit. Nelze pak souhlasit s vypořádáním žalovaného, který uvedl, že měl žalobce dostatek času návrh na dokazování učinit, když bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno po uplynutí 5 pracovních dní od konání ústního jednání.
20. Žalobce nebyl jakkoli seznámen s tím, že by správní orgán I. stupně běžně vydával rozhodnutí ve věci do 5 pracovních dnů od konání ústního jednání a taktéž v žádném z poučení, kterých se žalobci dostalo, nebylo uvedeno, že by správní orgán I. stupně takto obvykle postupoval a že tak bude postupovat i nyní. Pakliže snad měl správní orgán I. stupně za to, že je informace zástupkyně žalobce o plánovaném návrhu na doplnění dokazování procesní strategií, která má za účel protahovat řízení a že by mohla být vyhodnocena jako obstrukční taktika, měl k dispozici jednoduchý a procesně vhodný nástroj, tedy mohl vydat usnesení, kterým by žalobci stanovil lhůtu pro podání návrhu na doplnění dokazování (resp. na vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí).
21. V okamžiku, kdy správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, aniž by vyčkal

doplnění návrhu na dokazování, nemohl mít jistotu, že bude při svém rozhodování vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti pak považuje soud za příléhavé závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, které se sice týkaly výkladu § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ale jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc: „*Poskytnutí možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí je třeba přitom chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí, poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Smyslem citovaného ustanovení je totiž umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své výhrady, příp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní řád ukládá přitom správním orgánům povinnost vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu i v ustanoveních § 3 a 46*“ (podle nyní účinného správního řádu jde o § 2 a 3 – pozn. soudu).

22. Správní orgán I. stupně tak pochybil, když žalobci nestanovil lhůtu pro podání návrhu na doplnění dokazování, případně nevyčkal doplnění návrhu na dokazování i přesto, že žalobce správnímu orgánu I. stupně explicitně avizoval vůli doplnit návrhy na dokazování. Uvedené pochybení je podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, a proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku a podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil, a v souvislosti s tím zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i prvostupňové rozhodnutí.
23. Dále žalobce v žalobě namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, resp. že ho nezjistily tak, aby o něm nebyly rozumné pochybnosti. Žalobce poukázal na prodlevu mezi dobou ověření silničního rychloměru, které proběhlo dne 29. 3. 2017, a dobou spáchání přestupku dne 16. 12. 2017, z čehož dovozoval, že minimálně jednou musely být vyměněny pneumatiky s letním a zimním vzorem, přičemž ověření rychloměru je podle žalobce platné jen v případě, že bude užíváno za takového technického stavu vozidla, jaký byl zjištěn v době ověření. Výměna kol přitom může zapříčinit zmenšení přesnosti měření rychlosti.
24. S obdobnou námitkou se již v minulosti vypořádal Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, ve kterém uvedl: „*stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek (stejně pneumatiky) v době kalibrace měřicího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námitky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kde by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.*“ V právním názoru Nejvyššího správního soudu zjevně nedošlo k žádné změně, neboť na uvedené rozhodnutí Nejvyšší správní soud odkázal též v rozsudku ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 As 7/2018 - 24.
25. Vzhledem k tomu, že je na nyní projednávaný skutek plně aplikovatelné výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konstatuje soud, že žalobní bod není důvodný, neboť případná výměna pneumatik na vozidle, kterým probíhalo měření rychlosti vozidla žalobce, je zohledněna v odchylce měřicího zařízení $\pm 3 \%$ a tato odchylka byla řádně započítána.
26. Dále žalobce v souvislosti s relevancí důkazů zjištěných silničním rychloměrem namítal, že radarová zařízení mohou měřit rychlost pouze v případě, že se vozidla pohybují v přímém směru. Žalobce odkázal na bod 3.1 návodu k obsluze zařízení Ramer 10C, podle

kterého platí, že: „*rádius zakřivení vozovky R [je] menší než 1600 m, jedná se o zatáčku*“. Podle žalobce, aby mohla být správně změřena rychlost vozidla, muselo by se měřené vozidlo a vozidlo vybavené radarovým rychloměrem pohybovat po rovnoběžných osách. Žalobce považuje výsledky měření za neplatné, neboť má za to, že je ze snímku založeného ve správním spise zřejmé, že se vozidlo žalobce nepohybovalo vůči vozidlu Policie ČR v rovnoběžné ose.

27. Také námitkou týkající se podmínek měření, případně měření rychlosti vozidel v zatáčce, se v minulosti podrobně zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 – 32. Uvedený rozsudek se dokonce týkal stejného typu rychloměru Ramer 10C, proto zdejší soud cituje rozhodnou a argumentačně přílehlavou pasáž: „*rozhodnutí shodně vycházejí z toho, že měření probíhalo z policejního vozidla za jízdy, a proto nemohlo mít případné zakřivení vozovky v dané věci na měření žádný vliv. Měřič RAMER 10C provede korekci podle vlastní rychlosti automaticky a v případě nesprávného způsobu jízdy měřícího vozidla (například prudké změny směru jízdy) vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam o přestupku neuloží. Stěžovatelova citace z návodu k obsluze použité v žalobě, kde se řeší otázka maximálního přípustného zakřivení vozovky, se evidentně týká umístění statického měřícího zařízení vedle vozovky.*“ Nejvyšší správní soud také odkázal na odborné vyjádření, ze kterého vyplývá, že „*při měření za jízdy je nejpresnější nastavení úhlu z důvodu, že radarová hlava je zafixována na poloze 22 stupňů vůči ose měřícího vozidla a je vyloučeno, že by radar měřil pod jiným úhlem, protože jede v sousedním pruhu.*“
28. Přestupek žalobce spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl zaznamenán silničním rychloměrem typu RAMER 10C, tedy shodným rychloměrem, k jehož technickým parametrům a způsobu provádění a zaznamenávání měření se vyjádřil Nejvyšší správní soud. Z uvedeného je tak patrné, že v případě, že by nebyly dodrženy podmínky měření, tj. že by například měřené nebo měřící vozidlo prudce změnilo směr, nebyl by výsledek měření zaznamenán, resp. by bylo takové měření vyhodnoceno jako nesprávné. Z uvedeného důvodu tak má soud za dostatečně prokázané, že výstupy měření z rychloměru RAMER 10C, které jsou založeny ve správním spise, věrohodně zaznamenávají zjištěné údaje a nebyly pořízeny v rozporu s návodem k obsluze, neboť byl radar umístěn ve vozidle Policie ČR, které měřilo rychlost žalobcova vozidla *za jízdy*. Žalobní bod není důvodný.
29. Žalobce dále namítá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť nebyl proveden jím navržený důkaz návod k použití radaru Ramer 10C. Návrh na provedení tohoto důkazu vznesl při ústním jednání dne 2. 3. 2018 a tento návrh je i na str. 3 zaprotokolován. Správní orgán I. stupně se měl podle žalobce řádně vyjádřit k tomu, zda navržený důkaz provede, a pokud ne, tak měl řádně odůvodnit, proč tak neučiní. Odůvodnění správního orgánu I. stupně považuje žalobce za nepřesvědčivé.
30. Podle § 52 správního řádu platí, že jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
31. Podle § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.
32. Z protokolu o ústním jednání se podává, že žalobce požadoval „*doložit do správního spisu návod na měření rychlosti*“, aniž by současně uvedl, co má být návodem prokazováno, ani

na jaké konkrétní informace se odkazuje. Správní orgán I. stupně výslovně nekonstatoval, zda uvedený důkaz listinou provede, nicméně Návod k obsluze radaru Ramer 10C je ve správním spise založen (jeho část). Zároveň správní orgán I. stupně na str. 8 prvostupňového rozhodnutí vedl polemiku o potřebnosti tohoto důkazu, když uvedl: *„Dále zmocněnkyně uvedla, že obviněný žádá do spisu doložit návod na měření rychlosti. K této námitce správní orgán konstatuje, že rychlost jízdy byla vozidlu měřena příslušníky Policie ČR, kteří byli členy policejní hlídky provádějící předmětné měření a absolvovali školení operátora měřiče rychlosti, kterým byla rychlost změřena. (...) Požadavek na doložení návodu na měření rychlosti se jeví jako zcela účelové, se snahou vyvinut se z přestupkového jednání.“* Současně správní orgán I. stupně zmínil argumenty v souvislosti s výstupy radaru a jeho případnou chybovostí. Přesto není z obsahu spisu a znění prvostupňového rozhodnutí zcela patrné, zda správní orgán I. stupně ani nepřipustil navržený důkaz, anebo zda již hodnotil informace v něm obsažené a vyhodnotil je tak, že nejsou způsobilé zvrátit zjištěná tvrzení. Soud je však toho názoru, že za situace, kdy je návod založen ve správním spise a správní orgán I. stupně polemizuje s jeho obsahovou stránkou, lze mít za to, že byl návrh na provedení tohoto důkazu připuštěn a vypořádán tak, že navržený důkaz nezpochybnil zjištěný skutkový stav. Oproti názoru soudu vyhodnotil žalovaný uvedené vypořádání jako odůvodnění *neprovedení* důkazu návodem k obsluze radaru Ramer 10C, když odkázal na str. 8 prvostupňového rozhodnutí a uvedl: *„z jehož obsahu vyplývá, z jakých důvodů správní orgán neshledal za nutné provádět dokazování pomocí návodu k obsluze.“* Navzdory tomu je již z následující věty zřejmé, že žalovaný, přestože byl toho názoru, že uvedený důkaz nebyl proveden, z uvedeného návodu k obsluze vycházel, když konstatoval, že: *„Odvolací správní orgán nesouhlasí s názorem zmocněnce, že rychlost vozidla nebyla správně změřena, neboť naopak z manuálu vyplývá, že úhel mezi měřícím radarovým paprskem a směrem pohybu vozidla má být co nejmenší a vzhledem k vzájemné vzdálenosti obou vozidel jedoucích v souběžném pruhu, to v tomto případě bylo splněno, jak dokladuje snímek naměřeného vozidla, neboť v případě chybového měření se na displeji objeví chybové hlášení a snímek se neuloží.“*

33. Z výše uvedeného lze usuzovat, že oba správní orgány po materiální stránce z navrženého důkazu vycházely, tj. seznámily se s jeho obsahem a uvedený obsah následně vyhodnotily jako nezpůsobilý ke zpochybnění zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti ovšem minimálně žalovaný verbálně zaměnil nezpůsobilost navrženého důkazu zpochybnit zjištěný skutkový stav za neprovedení navrženého důkazu jako celku. Lze spatřit i pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, který v protokolu o ústním jednání nepostavil najisto, zda uvedený důkaz připouští, tj. zda ho řádně provede (přečtením, nebo sdělením obsahu). Nicméně protože šlo o důkaz navržený žalobcem, lze mít za prokázané, že žalobce byl s obsahem tohoto listinného důkazu řádně seznámen, a z toho důvodu nedošlo k porušení jeho procesních práv, když nebyl uvedený důkaz proveden v souladu se zákonem, avšak jak je zřejmé z výše uvedených citací, správní orgány obsah návodu k obsluze radaru Ramer 10C zohlednily a vypořádaly se s ním tak, že nemohl zpochybnit dříve zjištěné informace Policií ČR.
34. V závěru námitek týkajících se podmínek zjištění skutkového stavu přestupku, žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně vymezil nezákonným způsobem výrok o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť z něj není patrné, o kolik měl žalobce překročit nejvyšší dovolenou rychlost.
35. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu platí, že: *„[f]yzická osoba se*

dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹“.

36. Podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že: „[řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km.h⁻¹ a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h⁻¹.“
37. Správní orgán I. stupně ve výroku 3) prvostupňového rozhodnutí uvedl: „...z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., ve formě nejméně nevědomé nedbalosti, jelikož dne 16. 12. 2017, v 09:40 hodin, řídil po silnici č. I/16, v km 102, ve směru jízdy na obec Jičín, osobní motorové vozidlo tov. zn. X, registrační značky X, kdy byla radarovým rychloměrem naměřena rychlost jízdy mimo obec 121 km/h, po odečtení odchylky měřicího zařízení ± 3 procenta, byla v rámci rozhodování považována za skutečnou naměřenou rychlost jízdy vozidla hodnota 117 km/h, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb.“.
38. Pro dostatečnou individualizaci skutku je ve výroku rozhodnutí kromě jiného nutné uvést místo, čas a způsob, jakým byl skutek spáchán (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, Sb. NSS č. 1546/2008). Ohledně místa a času spáchání skutku není v dané věci sporu o dostatečné identifikaci. Žalobce zpochybňuje část týkající se popisu způsobu spáchání přestupku. Ze způsobu spáchání přestupku popsaného v prvostupňovém rozhodnutí se lze zcela přesvědčivě dozvědět, že žalobce jel započitatelnou rychlostí 117 km/h mimo obec, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Z odkazovaného ustanovení lze seznat, že rychlost motorového vozidla mimo obec (bez dalších podmínek, tj. např. aniž by šlo o silnici pro motorová vozidla nebo o dálnici) smí být nejvýše 90 km/h. Lze tak spolehlivě dopočítat, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 27 km/h. Bylo by jistě vhodnější, kdyby správní orgán I. stupně uvedl konkrétní hodnotu překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem přímo do výroku rozhodnutí, nicméně uvedenými informacemi v popisu skutku nelze dospět k jiné číselné hodnotě a tedy k jinému závěru, než že byl spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Uvedený popis přestupku je individualizován dostatečně určitě a je vyloučeno, že by interpretací údajů uvedených ve výroku rozhodnutí bylo možné dojít k závěru o spáchání jiného přestupku. Námitka není důvodná.
39. V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že se správní orgán I. stupně a žalovaný nedostatečně zabývali subjektivní stránkou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, přičemž subjektivní stránka je jednou z obligatorních náležitostí přestupku. Žalobce poukázal na to, že zavinění nelze žádným způsobem presumovat, ale je třeba jej nade vší pochybnost prokázat. Žalobce uvedl, že aby vůbec mohl přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu spáchat, musel v první řadě vědět, že je pod vlivem alkoholických nápojů, popřípadě o této skutečnosti vědět nemusel, ale vědět mohl a měl. Žalobce však po celou dobu správního řízení uváděl, že alkoholické nápoje nepožil, ani si nebyl vědom, že byl pod jejich vlivem. Podle žalobce pak ze žádného důkazu nevyplývá opak, tj. že by žalobce alkoholické nápoje před jízdou požil, popřípadě, že by věděl, že je pod jejich vlivem. Žalobce má pak za to, že konstatování žalovaného, že měl žalobce znát zákony a že měl vědět, že nesmí řídit pod vlivem alkoholu, žádným způsobem nevypovídá nic o tom, že žalobce věděl anebo mohl vědět o skutečnosti, že byl

údajně pod vlivem alkoholu.

40. Subjektivní stránkou přestupku, tj. zaviněním, jehož se dopustí řidič, který řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, ve kterém uvedl, že: „[p]osuzování vlivu alkoholu na vlastní organismus je otázkou skutkovou, její nesprávné vyřešení ústící v rozhodnutí řídit vozidlo však může přinést řidiči porušení citovaného zákazu a tedy i odpovědnost za přestupek. Z hlediska zavinění mohou nastat zásadně několikere situace: Buďto řidič ví, že je pod vlivem alkoholu a přesto řídí vozidlo, pak o jeho odpovědnosti není pochyb, dokonce v její úmyslné formě. Nebo se řidič domnívá, že pod vlivem alkoholu není, protože žádný alkohol nepožil nebo sice s takovým časovým odstupem, že účinky alkoholu negativně ovlivňující schopnost řízení již pominuly. Pak je otázkou, zda alkohol mohl požit nevědomě, a přitom ani v okamžiku požívání, ani později jeho účinky nepocíťoval, a mýlil se tedy ve svém úsudku o požití, zda usoudil, že důvody, pro něž učinil vlastní závěr o neovlivnění organismu alkoholem, jsou či nejsou přiměřené. Z těchto popsanych variant je patrné, že základním východiskem pro právní závěry o odpovědnosti za přestupek z hlediska subjektivní stránky, tzn., zda jde o jednání zaviněné či nezaviněné, o jakou formu zavinění se jedná, zda hraje roli tzv. skutkový omyl pachatele (obviněného), atd., je dostatečné objasnění skutkového stavu věci. Povinnost k jeho prokázání nese ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké. Dlužno dodat, že tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Předpokladem pro správnou aplikaci hmotného práva je náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění. Dokazování přitom musí být zásadně zaměřeno na znaky skutkové podstaty přestupku.“
41. Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že alkohol nepil. Žalobce tedy tvrdil, že nevěděl o faktické okolnosti, která podmiňuje protiprávnost činu, tj. o existenci znaku skutkové podstaty. S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu je třeba vyřešit otázku, zda tvrzení žalobce, že nepil alkohol, je pravděpodobné, případně pravdivé a zda si žalobce s ohledem na okolnosti mohl a měl být vědom toho, že je nebo může být ovlivněn alkoholem.
42. Soud považuje v první řadě za důležité zdůraznit, že nepanují pochybnosti o tom, že žalobci byla při silniční kontrole zjištěna přítomnost alkoholu v těle (jednak byla tato skutečnost prokázána ze dvou dechových zkoušek a následně i na základě odběru biologického materiálu). Informace zjištěné oběma metodami jsou zcela spolehlivé a prokazují, že v těle žalobce byl přítomen alkohol. Zároveň soud uvádí, že rozbořem biologického materiálu bylo v těle žalobce zjištěno 0,69 g/kg alkoholu v krvi. Uvedené množství výrazně překračuje případnou přirozenou hodnotu alkoholu v krvi, která se může v těle člověka vyskytnout. Zjištěné množství tak v těle žalobce nemohlo být z přirozených důvodů a na základě přirozených fyziologických procesů lidského organismu. Zjištěné množství alkoholu muselo být do těla žalobce nějak vpraveno. Vpravování alkoholu do lidského organismu vyžaduje zpravidla volní jednání, tj. aktivní konzumaci alkoholických nápojů nebo jiných tekutin obsahujících alkohol. Zároveň se účinky alkoholu i specificky projevují na tělesných projevech člověka (negativně ovlivňují schopnost řízení apod.). Lze

tedy jen stěží předpokládat, že si žalobce případně nevšiml, že konzumuje alkoholický nápoj nebo nápoj obsahující alkohol, případně nepozoroval změnu v tělesných funkcích způsobenou účinky daného množství alkoholu.

43. Žalobce opakovaně uváděl, že alkohol nepil a zároveň odmítl sdělit jakékoli další okolnosti. S ohledem na výše uvedené ovšem nelze žalobcem předestřené skutkové tvrzení, tj. že nepil alkohol, akceptovat jako pravděpodobné nebo dokonce jako pravdivé, resp. toto tvrzení nelze ani časově ukotvit, neboť není zřejmé, v jakém časovém předstihu před řízením motorového vozidla žalobce alkohol nepil. S ohledem na objektivně zjištěnou hladinu alkoholu v krvi žalobce, která byla výrazně vyšší, než maximální přípustná hladina přirozeného výskytu alkoholu v krvi člověka, nelze akceptovat skutkové tvrzení o tom, že žalobce v rozhodné době, tj. v době, kdy mohl být ovlivněn alkoholem při řízení motorového vozidla, nekonzumoval alkohol. Zároveň s ohledem na běžné a obvyklé situace, za kterých se alkohol dostává do těla člověka, nelze mít ani za prokázané, že by si žalobce nemohl být vědom toho, že je v jeho těle takové množství alkoholu, které ho vylučuje z účasti na silničním provozu jako řidiče motorového vozidla.
44. Zároveň je třeba připustit, že správní orgán I. stupně, resp. i žalovaný nedostatečně odůvodnili subjektivní stránku spáchaného přestupku. Správní orgány správně uzavřely, že ke spáchání přestupku došlo minimálně ve formě nevědomé nedbalosti, též správně poukázaly na povinnost řidiče motorového vozidla, tj. i žalobce, znát dopravní předpisy a být si vědom toho, že nesmí řídit motorové vozidlo pod vlivem návykové látky včetně alkoholických nápojů. Ovšem správní orgány se nedostatečně vypořádaly s tím, jaké důsledky mohl mít skutkový omyl žalobce na jeho zavinění a zda nejsou přítomny takové prokázané skutkové okolnosti (tj. zjištěná hodnota alkoholu v krvi žalobce), které s ohledem na běžné situace (a žalobce neargumentoval existenci jakékoli mimořádnosti) a okolnosti zjištěné hladiny alkoholu v krvi žalobce, vylučují ať už nevědomou konzumaci alkoholu nebo přinejmenším neuvědomění si ovlivnění alkoholem.
45. Z důvodu, že žalovaný neodůvodnil subjektivní stránku přestupku, tj. formu zavinění žalobce za spáchaný přestupek tak, aby bylo zřejmé, z jakého důvodu považuje tvrzení žalobce o tom, že nekonzumoval alkohol za nesprávné, a naopak z jakých skutkových zjištění lze mít za prokázané, že si žalobce mohl a měl být vědom toho, že je v jeho těle přítomen alkohol, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí též podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
46. V posledním žalobním bodě žalobce namítal, že je výrok o trestu nepřezkoumatelný, neboť se správní orgán I. stupně ani žalovaný nezabýval otázkou, zda by žalobci nepostačovalo uložit trest zákazu činnosti pouze pro skupinu B. Tento postup považuje za rozporný se závěry Nejvyššího správního soudu uveřejněnými v rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009 – 76, ve kterých uvedl, že *„jestliže se stěžovatel dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v souvislosti s řízením motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“, je nezbytné považovat činnost spočívající v řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“ za právě tu činnost, v souvislosti s níž se stěžovatel dopustil přestupku. Uložil-li proto správní orgán sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičského oprávnění skupiny „C“ za stěžovatelem spáchaný přestupek, byl takový postup správního orgánu plně v souladu s § 14 a § 22 odst. 7 zákona o přestupcích.“*

47. Správní orgán I. stupně v souvislosti s uložením zákazu činnosti uvedl, že „*předpokládá, že vyloučení ze silničního provozu na dobu 10 měsíců a pokuta ve výši 12.000 Kč bude plnit zcela dostatečně výchovný účel, resp. bude předcházet případnému opakování protiprávního jednání.*“
48. Nyní projednávaná věc vychází ze zcela odlišných skutkových okolností, než na které žalobce prostřednictvím rozsudku Nejvyššího správního soudu odkazuje. V odkazovaném případě došlo k situaci, že řidič vozidla nepředložil, že by byl držitelem platného osvědčení o profesní způsobilosti řidiče, ač k tomu byl povinen, a uložený zákaz řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičského oprávnění skupiny „C“ mu byl uložen v souvislosti s výkonem jeho povolání.
49. Podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu se zákaz činnosti uloží na dobu od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3.
50. Podle § 47 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že zakázat lze činnost, ke které je třeba veřejnoprávní oprávnění nebo kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, došlo-li k přestupku při výkonu této činnosti nebo v přímé souvislosti s ní. Zákaz činnosti lze uložit jen tehdy, je-li to stanoveno zákonem, a nejvýše na dobu tam stanovenou.
51. Veřejnoprávním oprávněním je i oprávnění řídit motorové vozidlo podle § 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Konkrétně podle tohoto ustanovení platí, že řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel uděleného Českou republikou.
52. Povaha přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není spjata s konkrétním typem vozidla, resp. skupinou vozidel, jež by byl žalobce oprávněn řídit. Uvedený přestupek spočívá v řízení vozidel bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou je ještě řidič pod vlivem alkoholu. Stanovená povinnost se vztahuje na všechna vozidla. Z uvedeného důvodu je tak zcela přiměřené, pokud je uložen v souvislosti se spácháním přestupku spočívajícím v porušení zákazu řízení vozidel pod vlivem alkoholu, správní trest v podobě zákazu řízení všech motorových vozidel.
53. Správní orgán I. stupně uvedl, že účelem uloženého trestu zákazu činnosti je vyloučit žalobce z účasti na silničním provozu. Přesnější by bylo doplnit, že je účelem vyloučit žalobce z účasti na silničním provozu jako řidiče motorových vozidel, neboť účastnit se silničního provozu může i chodec, kterému samozřejmě nelze uložit trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Nicméně uvedené odůvodnění je dostatečně přezkoumatelné v kontextu projednávaných přestupků a je z něho patrné, proč nebyl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel pouze pro určitou skupinu motorových vozidel.
54. Připustit je však třeba, že žalobce v odvolání uplatnil konkrétní námitky, které směřovaly proti uloženému správnímu trestu, jak ve formě pokuty, tak ve formě zákazu řízení všech motorových vozidel. Žalovaný však věcně vypořádal pouze námitky proti pokutě, nijak se nezabýval námitkami proti uloženému zákazu řízení motorových vozidel [kromě konstatování, že „*správní orgán I. stupně zcela správně uložil správní trest podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu.*“]. Touto nedůsledností zatížil žalovaný napadené rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť z

odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč považuje námitky žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené, (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 – 65, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publ. č. 1350/2007 Sb. NSS) a tímto opomenutím žalovaného byla naplněna podmínka pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

55. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, neprovedl soud z důvodu nadbytečnosti důkazy navržené žalovaným jen z opatrnosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

56. Vzhledem k tomu, že soud uznal žalobu důvodnou pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem I. stupně, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a toto pochybení správního orgánu I. stupně nemohlo být napraveno v navazujícím odvolacím řízení, neboť pochybení spočívalo v nevyrozumění žalobce o lhůtě, ve které se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, i přesto, že správní orgán I. stupně měl od žalobce informaci o tom, že žalobce chce navrhnout nové důkazy, byly naplněny důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Zároveň soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť uvedené pochybení, které nebylo možné zhojit v odvolacím řízení, vzniklo v rámci řízení u správního orgánu I. stupně. Zároveň byly naplněny důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí i podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které spočívaly v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí, a to ve dvou případech. Žalovaný jednak nevypořádal námitku žalobce směřující proti uloženému správnímu trestu ve formě zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel a dále nedostatečně odůvodnil subjektivní stránku přestupku spočívajícího v porušení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
57. Soud dále postupoval podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 6 400 Kč. Tuto částku tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta ve výši 3 400 Kč, jež zahrnuje jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč [sepis žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“) ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.]; dále výsledná částka sestává z jedné paušální částky jako náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně